

Arrest

nr. 324 128 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 december 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 318 526 van 13 december 2024 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend door de verzoekende partij op 20 december 2024.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DECLERCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden akte luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: M. (...)

Voornaam: E. (...) M. (...)

Geboortedatum: (...) 1998

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GROND-GEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik-particulieren. Feiten waarvoor hij op 08.11.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Op 19 juni 2021 gaan de politiediensten over tot controle van een Toyota met nummerplaat (...). De bestuurder identificeert zich middels een Portugese verblijfstitel als de genaamde E. (...) M. (...). De politiediensten hebben twijfels aangaande de echtheid van het door betrokkene voorgelegde rijbewijs en besluiten het te laten onderzoeken bij de Centrale Dienst voor bestrijding van Valse Documenten van de federale politie. Uit het analyseverslag van voormelde dienst blijkt dat het voorgelegde Portugees rijbewijs vals is. De druk, de onderdruk, detaillering en beveiliging op het overhandigd document wijken af van de authentieke versie van dit document.

Betrokkene heeft getracht met bedrieglijk opzet te doen geloven dat hij over een geldig rijbewijs beschikt en hiermee rechtmatig op de Belgische wegen mag rijden met een wagen. Hij staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan hij andere weggebruikers blootstelt door zijn gedrag. Hij beseft niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer. Het gebruik van valse documenten ondermijnt het vertrouwen in officiële documenten en bemoeilijkt een vlotte administratieve verwerking.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene werd op 28.11.2024 gesproken door de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn administratieve situatie werd hem uitgelegd. Hij verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" sinds 2022 in België te verblijven. Hij kwam naar België tijdens de pandemie om hier te werken in de bouw. Betrokkene reisde naar België in het bezit van zijn Braziliaanse paspoort en zijn verblijfsvergunning voor Portugal. Ondertussen zou hij zijn eigen bedrijf hebben opgericht in Portugal en in dienst zijn zowel in België als in Portugal in de schoonmaak.

Betrokkene gaat akkoord met een terugkeer naar Portugal, maar geeft aan niet akkoord te zijn met een eventueel inreisverbod dat zal worden opgelegd omdat hij omwille van familiale redenen regelmatig naar België reist. Betrokkene heeft de openbare orde geschonden, waardoor een inreisverbod opgelegd zal worden. De reden dat hem een inreisverbod opgelegd zal worden is te wijten aan zijn eigen criminele gedragingen.

Wat zijn familiale situatie in België betreft. Betrokkene geeft aan dat zijn moeder, broer, zus en echtgenote in België verblijven. Betrokkene deelt de namen van zijn moeder, broer en zus en het adres in Vorst waar zij verblijven. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée

l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder, broer en zus. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn moeder, broer en zus wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene geeft aan een duurzame relatie te onderhouden in België. Zij zou in verwachting zijn en bij zijn moeder in Vorst wonen. Betrokkene deelt geen verdere informatie over zijn partner. Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van een dame die geregistreerd werd als zijn partner. Het is de Administratie onbekend op basis van welke documenten zij opgenomen werd op de bezoektolating van de gevangenis. Uit nazicht van de registers blijkt zij niet gekend is in het Rijk (althans met de schrijfwijze gehanteerd door de gevangenis). Hieruit kan afgeleid worden dat zij nooit een verblijf voor een periode langer dan 3 maanden aangevraagd heeft in België en dus niet permanent in België verblijft. Zij zal dan ook het Belgische grondgebied zal moeten verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Zij kunnen samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst/het land waar zij verblijfsrecht genieten dan wel in een derde land. Bovendien geeft betrokkene zelf aan geen bezwaar te hebben met een terugkeer naar Portugal. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Hij geeft aan niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen en geen redenen te hebben om niet terug te keren naar Portugal alwaar hij geniet van een verblijfsrecht. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst/het land waar hij verblijfsrecht geniet een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2022 een eerste maal in België te zijn gekomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik-particulieren. Feiten waarvoor hij op 08.11.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Op 19 juni 2021 gaan de politiediensten over tot controle van een Toyota met nummerplaat (...). De bestuurder identificeert zich middels een Portugese verblijfstitel als de genaamde E. (...) M. (...). De politiediensten hebben twijfels aangaande de echtheid van het door betrokkene voorgelegde rijbewijs en besluiten het te laten onderzoeken bij de Centrale Dienst voor bestrijding van Valse Documenten van de federale politie. Uit het analyseverslag van voormelde dienst blijkt dat het voorgelegde Portugees rijbewijs vals is. De druk, de onderdruk, detaillering en beveiliging op het overhandigd document wijken af van de authentieke versie van dit document.

Betrokkene heeft getracht met bedrieglijk opzet te doen geloven dat hij over een geldig rijbewijs beschikt en hiermee rechtmatig op de Belgische wegen mag rijden met een wagen. Hij staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan hij andere weggebruikers blootstelt door zijn gedrag. Hij beseft niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig

omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer. Het gebruik van valse documenten ondermijnt het vertrouwen in officiële documenten en bemoeilijkt een vlotte administratieve verwerking.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens [...]

Vasthouding [...]"

1.2. De tweede bestreden akte is een inreisverbod dat werd opgelegd voor een duur van zes jaar. Deze luidt als volgt:

"Aan de Heer :

Naam: M. (...)

Voornaam: E. (...) M. (...)

Geboortedatum: (...) 1998

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Brazilië

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. Betrokkene is in het bezit van een verblijfstitel afgeleverd door Portugal.

De beslissing tot verwijdering van 06.12.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik-particulieren. Feiten waarvoor hij op 08.11.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Op 19 juni 2021 gaan de politiediensten over tot controle van een Toyota met nummerplaat 67XS28. De bestuurder identificeert zich middels een Portugese verblijfstitel als de genaamde Enzo Monteiro. De politiediensten hebben twijfels aangaande de echtheid van het door betrokkene voorgelegde rijbewijs en besluiten het te laten onderzoeken bij de Centrale Dienst voor bestrijding van Valse Documenten van de federale politie. Uit het analyseverslag van voormelde dienst blijkt dat het voorgelegde Portugees rijbewijs vals is. De druk, de onderdruk, detaillering en beveiliging op het overhandigd document wijken af van de authentieke versie van dit document.

Betrokkene heeft getracht met bedrieglijk opzet te doen geloven dat hij over een geldig rijbewijs beschikt en hiermee rechtmatig op de Belgische wegen mag rijden met een wagen. Hij staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan hij andere weggebruikers blootstelt door zijn gedrag. Hij beseft niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer. Het gebruik van valse documenten ondermijnt het vertrouwen in officiële documenten en bemoeilijkt een vlotte administratieve verwerking.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene werd op 28.11.2024 gesproken door de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn administratieve situatie werd hem uitgelegd. Hij verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" sinds 2022 in België te verblijven. Hij kwam naar België tijdens de pandemie om hier te werken in de bouw. Betrokkene reisde naar België in het bezit van zijn Braziliaanse paspoort en zijn verblijfsvergunning voor Portugal. Ondertussen zou hij zijn eigen bedrijf hebben opgericht in Portugal en in dienst zijn zowel in België als in Portugal in de schoonmaak.

Betrokkene gaat akkoord met een terugkeer naar Portugal, maar geeft aan niet akkoord te zijn met een eventueel inreisverbod dat zal worden opgelegd omdat hij omwille van familiale redenen regelmatig naar België reist. Betrokkene heeft de openbare orde geschonden, waardoor een inreisverbod opgelegd zal worden. De reden dat hem een inreisverbod opgelegd zal worden is te wijten aan zijn eigen criminele gedragingen.

Wat zijn familiale situatie in België betreft. Betrokkene geeft aan dat zijn moeder, broer, zus en echtgenote in België verblijven. Betrokkene deelt de namen van zijn moeder, broer en zus en het adres in Vorst waar zij verblijven. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder, broer en zus. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn moeder, broer en zus wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene geeft aan een duurzame relatie te onderhouden in België. Zij zou in verwachting zijn en bij zijn moeder in Vorst wonen. Betrokkene deelt geen verdere informatie over zijn partner. Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van een dame die geregistreerd werd als zijn partner. Het is de Administratie onbekend op basis van welke documenten zij opgenomen werd op de bezoektolating van de gevangenis. Uit nazicht van de registers blijkt zij niet gekend is in het Rijk (althans met de schrijfwijze gehanteerd door de gevangenis).

Hieruit kan afgeleid worden dat zij nooit een verblijf voor een periode langer dan 3 maanden aangevraagd heeft in België en dus niet permanent in België verblijft. Zij zal dan ook het Belgische grondgebied moeten verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Zij kunnen samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst/het land waar zij verblijfsrecht genieten dan wel in een derde land. Bovendien geeft betrokkene zelf aan geen bezwaar te hebben met een terugkeer naar Portugal. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Hij geeft aan niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen en geen redenen te hebben om niet terug te keren naar Portugal alwaar hij geniet van een verblijfsrecht. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst/het land waar hij verblijfsrecht geniet een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.3. Op 14 december 2024 werd verzoeker op gedwongen wijze teruggeleid naar Portugal.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de bijlage 13septies (eerste bestreden akte)

Vermits verzoeker op 14 december 2024 op een gedwongen wijze werd verwijderd naar Portugal, dat had aanvaard dat verzoeker terugkwam met een verstreken Portugese verblijfskaart, is er geen belang meer bij het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens die besloten ligt in de bijlage 13septies. Dit geldt ook voor de beslissing tot vasthouding, waarbij de Raad alleszins geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van kritiek hiertegen.

Verzoeker heeft ook geen belang meer bij het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bijlage 13septies. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd immers op een gedwongen wijze uitgevoerd en zoals hierna blijkt wordt het inreisverbod vernietigd.

Verzoeker heeft derhalve geen belang bij het beroep voor zover het is gericht tegen de bijlage 13septies. Dit heeft als gevolg dat het eerste middel, dat is gericht tegen deze akte, niet wordt behandeld.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing (het inreisverbod)

3.1. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van:

“- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ;

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivatie van bestuurshandelingen;

- Artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;

- Het recht om gehoord te worden ;

- Het evenredigheidsbeginsel ;

- Het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, in die zin dat het een verplichting inhoudt tot zorgvuldigheid en aandacht voor details bij de behandeling van zaken, een verplichting om een beslissing te nemen met inachtneming van alle elementen van de zaak en de zaak niet tegen te spreken in zijn beslissing ;

En de duidelijke beoordelingsfout”.

Hij betoogt als volgt:

“19.

De tweede bestreden beslissing is vastgesteld op gronden die volledig overeenkomen met de verschillende bestanddelen van de eerste bestreden beslissing.

Er wordt dus verwezen naar alle voorgaande ontwikkelingen om de schending van de verschillende bepalingen van het middel aan te tonen.

In het bijzonder wordt eraan herinnerd dat de wederpartij niet heeft aangetoond in welk opzicht de beslissing op geldige wijze rekening had gehouden met haar verklaringen zowel met betrekking tot de haar ten laste gelegde feiten als met betrekking tot het bestaan van een privé-leven in België.

20.

Voorts wordt eraan herinnerd dat verzoeksters recht om te worden gehoord lijkt te zijn geschonden, aangezien hij vóór de vaststelling van de tweede bestreden beslissing niet op geldige wijze door de wederpartij is gehoord.

Het inreisverbod schendt ook kennelijk verzoekers recht om te worden gehoord, aangezien hij niet in de gelegenheid is gesteld om zich over de vaststelling ervan uit te spreken.

Ter herinnering, deze beslissing is vastgesteld op basis van artikel 74/11, §1 van de wet van 15.12.1980.

Uit de voorbereidende werkzaamheden voor de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 blijkt dat deze bepaling artikel 11 van Richtlijn 2008/115/EG (Parl. Doc., Ch., 53 (2011-2012), 1825/001, blz. 23) omzet in Belgisch recht, dat bepaalt dat:

Vrije vertaling: “1. Terugkeerbesluiten gaan vergezeld van een inreisverbod:

(a) indien geen termijn is toegekend voor vrijwillig vertrek, of b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In andere gevallen kunnen terugkeerbesluiten vergezeld gaan van een inreisverbod.

2. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld met inachtneming van alle omstandigheden van het geval en bedraagt in beginsel niet meer dan vijf jaar. De duur kan echter langer zijn dan vijf jaar indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.
[...]."

Uit het voorgaande volgt dat elke beslissing die een inreisverbod in de zin van de wet van 15 december 1980 bevat, ipso facto een omzetting van Europees recht is.

Het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van het recht van de Unie is dus in casu van toepassing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft reeds het volgende verklaard:

Vrije vertaling: "Het recht om te worden gehoord waarborgt eenieder de mogelijkheid om zijn standpunt tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van enig besluit waardoor zijn belangen kunnen worden geschaad, op nuttige en effectieve wijze kenbaar te maken [...]. Volgens de rechtspraak van het Hof strekt de regel dat degene tot wie een bezwarend besluit is gericht, in de gelegenheid moet worden gesteld zijn opmerkingen te maken voordat het besluit wordt genomen, ertoe te waarborgen dat de bevoegde instantie met alle relevante factoren rekening kan houden. Met het oog op een doeltreffende bescherming van de betrokkene is het met name bedoeld om hem in staat te stellen een vergissing recht te zetten of met zijn persoonlijke situatie verband houdende elementen naar voren te brengen die pleiten tegen het al dan niet nemen of de bijzondere inhoud van het besluit [...]. In de tweede plaats moeten de lidstaten [...] krachtens artikel 5 van richtlijn 2008/115 [...] bij de uitvoering van deze richtlijn enerzijds naar behoren rekening houden met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land en anderzijds het beginsel van non-refoulement eerbiedigen. Hieruit volgt dat wanneer de bevoegde nationale instantie overweegt een terugkeerbesluit vast te stellen, deze instantie noodzakelijkerwijs moet voldoen aan de verplichtingen van artikel 5 van richtlijn 2008/115 en de betrokkene hierover moet horen [...]. Uit het voorgaande volgt dat het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt vastgesteld, de bevoegde nationale instantie in staat moet stellen de zaak zodanig te onderzoeken dat zij met kennis van zaken een besluit kan nemen en dit besluit afdoende kan motiveren, zodat de betrokkene in voorkomend geval zijn recht van beroep geldig kan uitoefenen [...]" (HvJEU, 11 december 2014, Boudjlida, C249/13, punten 36, 37, 48, 49 en 59).

In een tweede arrest heeft hetzelfde Hof als volgt geoordeeld:

Vrije vertaling: "Volgens het recht van de Unie leidt schending van de rechten van de verdediging, met name het recht om te worden gehoord, slechts tot nietigverklaring van de aan het einde van de betrokken administratieve procedure genomen beslissing indien deze procedure zonder deze onregelmatigheid tot een ander resultaat had kunnen leiden [...]. Met het oog op de vaststelling van een dergelijke onrechtmatigheid staat het immers aan de nationale rechter om, wanneer hij van oordeel is dat er sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, na te gaan of de betrokken administratieve procedure, gelet op de concrete feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, tot een ander resultaat had kunnen leiden doordat de onderdanen van de betrokken derde landen bewijzen hadden kunnen aandragen die de strekking van de beschikking hadden kunnen wijzigen" (HvJEU, 10 september 2013, C-383/13, punten 38 en 40).

Indien dit algemene rechtsbeginsel dus van toepassing is op het onderhavige geval, stelt verzoekster dat zij niet daadwerkelijk is gehoord over de mogelijkheid dat haar een inreisverbod zou worden betekend.

In feite is zij slechts op zeer algemene en vage wijze gehoord over de mogelijkheid dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend.

Uw Raad heeft al eerder de gelegenheid gehad om dit soort gedrag van de wederpartij te bestraffen:

Vrije vertaling: "Gelet op het doel van dit algemene rechtsbeginsel moet de bevoegde instantie dus, om met kennis van zaken te kunnen beslissen, de feiten nauwgezet onderzoeken, de nodige informatie verzamelen om een beslissing te kunnen nemen en rekening houden met alle elementen van het dossier (in dezelfde zin: C.E., 19 februari 2015, nr. 230.257).

Ten slotte heeft de Raad benadrukt dat het beginsel van "audi alteram partem" "een beginsel is op grond waarvan een administratieve autoriteit die een ernstige maatregel tegen een kiezer wil nemen, deze kiezer moet horen om hem in staat te stellen zijn opmerkingen over de genoemde maatregel kenbaar te maken; dit beginsel heeft een tweeledig doel: enerzijds de autoriteit in staat stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen en anderzijds de kiezer in staat stellen zijn argumenten naar voren te brengen met het oog op de

ernst van de maatregel die de genoemde autoriteit tegen hem wil nemen [. (in die zin, C.E. (13e Ch.), 24 maart 2011, Hittélet, Y., nr. 212.226). De Raad wil preciseren dat de overheid "[...] de betrokkene ten minste in kennis [moet] stellen van de voorgenomen maatregel en hem in de gelegenheid [moet] stellen zijn standpunt toe te lichten" (in die zin arrest C.E. (8e kamer) van 5 mei 2010, Gonthier, M., nr. 203.711).

4.2 In casu is de Raad, voor zover het tweede bestreden besluit bestaat uit een eenzijdig door verweerder uitgevaardigd inreisverbod op basis van artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980, van oordeel dat verweerder op grond van het recht om te worden gehoord, als algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie, verzoeker in de gelegenheid diende te stellen zijn opmerkingen op nuttige wijze kenbaar te maken. In dit verband merkt de Raad op dat het bestreden inreisverbod met name vermeldt dat "de betrokkene op 02.07.2022 door de politiezone Famenne-Ardenne is gehoord en dat met zijn verklaringen bij deze beslissing rekening is gehouden".

In het administratieve dossier is echter geen enkel bewijs te vinden dat verzoeker op de hoogte is gebracht van de toekomstige oplegging van het betrokken inreisverbod of dat hij de mogelijkheid heeft gekregen om opmerkingen te maken voordat het verbod werd opgelegd. In feite vermeldt het informatieblad bij de vragenlijst over het recht om te worden gehoord, die hem werd overhandigd, slechts het volgende: "Wij overwegen een maatregel van gedwongen verwijdering naar uw land van herkomst". Bijgevolg is niet aangetoond dat verzoeker op de hoogte was van het voornemen van verweerder om hem een inreisverbod op te leggen voordat dit verbod werd vastgesteld, en dat hij bewijsmateriaal betreffende zijn persoonlijke situatie kon overleggen.

Volgens appellant zou hij, indien hij daartoe in de gelegenheid was gesteld, de in punt 2 van dit arrest vermelde gegevens met betrekking tot zijn situatie naar voren hebben gebracht. In dit verband merkt de Raad op dat rekwirant zich niet heeft beperkt tot louter beweringen, maar dat hij bij zijn aanvraag documenten heeft gevoegd die het bewijs van die beweringen leveren, met name brieven met getuigenverklaringen van zijn omgeving en foto's van rekwirant en zijn partner. Gelet op deze elementen is de Raad van oordeel dat niet kan worden uitgesloten dat de betrokken administratieve procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden indien verzoeker gebruik had kunnen maken van zijn recht om te worden gehoord voordat het tweede bestreden besluit werd genomen en om de bovengenoemde elementen naar voren te brengen. Er zij aan herinnerd dat het niet aan de Raad staat om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van verweerder. Ook moet worden benadrukt dat de omvang van de door het inreisverbod veroorzaakte schade afhangt van de duur waarvoor het verbod is opgelegd (zie in die zin arrest E.C. nr. 233.257 van 15 december 2015).

In die omstandigheden kan de Raad, zonder zich over die elementen uit te spreken, slechts vaststellen dat verweerder, door verzoeker niet de mogelijkheid te bieden om zijn standpunt op nuttige en effectieve wijze kenbaar te maken vóór de vaststelling van de tweede bestreden maatregel, die een besluit vormt dat zijn belangen kan schaden, a fortiori voor zover daarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd, verweerder haar recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van het recht van de Unie en het beginsel "audi alteram partem" heeft geschonden, zodat moet worden aangenomen dat zij de tweede bestreden handeling heeft vastgesteld zonder over alle gegevens te beschikken die zij nodig had om met kennis van zaken te beslissen.

4.3. De argumenten die verweerder in haar opmerkingen aanvoert, zijn niet van dien aard dat zij de bovenstaande vaststellingen ontkrachten. Zij stelt immers enkel dat "uit het dossier blijkt dat verzoekster wel degelijk is gehoord voordat de bestreden besluiten werden vastgesteld. Zij heeft een "recht om te worden gehoord"-vragenlijst ingevuld en kon de punten naar voren brengen die zij relevant achtte. In dit verband heeft verweerder erop gewezen dat het formulier vergezeld ging van een toelichtend blad waarop uitdrukkelijk werd vermeld dat zij voornemens was om ten aanzien van verzoekster een uitzettingsbevel uit te vaardigen", welke vermelding geen afbreuk kon doen aan de bovenstaande vaststellingen, aangezien, zoals hierboven uiteengezet, op het betrokken formulier geen melding werd gemaakt van het voornemen van verweerder om ten aanzien van verzoekster een inreisverbod uit te vaardigen.

Voor zover daarin wordt gesteld dat "verzoeker in zijn verzoekschrift niet concreet uiteenzet hoe het ontbreken van deze bijstand hem heeft benadeeld en hoe hij niet de argumenten heeft kunnen aanvoeren die hij wenste aan te voeren. In dit verband wijst verweerder erop dat, zelfs indien het privé- en gezinsleven zou zijn vastgesteld, uit het voorgaande volgt dat er voor verweerder geen positieve verplichting bestond om verzoeker toe te staan dit privé- en gezinsleven op het grondgebied te handhaven. Verzoeker heeft er dus geen belang bij om de schending van het recht om te worden gehoord in te roepen", is de Raad van oordeel dat dit argument niet kan worden gevolgd, aangezien het ertoe strekt de redenering van de eerste bestreden beslissing a posteriori aan te vullen, hetgeen op grond van het legaliteitsbeginsel niet kan worden aanvaard (C.C.E., arrest nr. 286.914 van 30.03.2023)."

In het onderhavige geval gaat het om ongeveer hetzelfde: enerzijds is verzoekster niet in de gelegenheid gesteld zich uit te spreken over de mogelijkheid om een inreisverbod in te stellen, en anderzijds voert verzoekster ernstige argumenten aan die de wederpartij op andere gedachten hadden kunnen brengen - de wens om legaal samen te wonen en een asielverzoek in te dienen.

21.

Bovendien is de duur van het inreisverbod in dit geval relatief verrassend, aangezien de tegenpartij heeft besloten om een periode van zes jaar aan te houden.

Artikel 74/11, waarop het inreisverbod is gebaseerd, voorziet echter als algemene regel in een maximumtermijn van drie jaar, behalve wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De drempel voor het overschrijden van de termijn van drie jaar is dus niet dezelfde als de drempel voor het rechtvaardigen van de vaststelling van een bevel om het land te verlaten louter vanwege een bedreiging van de openbare orde.

De wederpartij beperkt zich echter tot het aanvoeren van een redenering die volledig identiek is aan die voor het bevel om het land te verlaten.

In elk geval begrijpt verzoeker niet hoe het rijden met een vals rijbewijs een ernstige bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde en nationale veiligheid.

Zonder zijn verantwoordelijkheid voor de hem ten laste gelegde feiten in twijfel te trekken, moet worden vastgesteld dat de wederpartij niet zonder meer kan beweren dat er sprake is van een dergelijke ernstige bedreiging zonder werkelijk rekening te houden met de elementen van het dossier en de ernst van zijn strafblad.

In die zin vormt de tweede bestreden beslissing ook duidelijk een schending van het evenredigheids-beginsel."

3.2. Het inreisverbod werd opgelegd voor een duur van zes jaar en dit op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt als volgt: *"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."*

3.3. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet beschikt verweerder over een discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe hij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en daarbij alle relevante feiten te betrekken. In zijn arrest van 18 juli 2019 met nr. 112/2019 heeft het Grondwettelijk Hof in punt B.67.3 gesteld dat *"alleen een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid, die de minister of zijn gemachtigde specifiek moet motiveren door te steunen op een risicoanalyse van het gevaar dat de betrokkene in de toekomst zal betekenen, een inreisverbod van meer dan vijf jaar [kan] verantwoorden"*.

3.4. Vermits artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), past het ook te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ).

3.5. In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten 'ernstige redenen van openbare orde' worden onderscheiden van gewone 'redenen van openbare orde' en 'dwingende redenen van openbare orde'. 'Ernstige redenen' vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone 'redenen' terwijl 'dwingende redenen' vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip 'ernstige redenen' breder is dan het begrip 'dwingende redenen' (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ).

3.6. In casu stelt de Raad net zoals verzoeker vast dat de motivering van het inreisverbod nagenoeg identiek is aan de bijlage 13septies waarmee het gepaard gaat. Nochtans is de finaliteit van de laatst vermelde akte anders dan het bestreden inreisverbod. Een bijlage 13septies is er in principe op gericht een vreemdeling het Schengengrondgebied te doen verlaten daar waar een inreisverbod er in principe op gericht is een vreemdeling te verbieden om gedurende een bepaalde tijd na zijn terugkeer dat grondgebied opnieuw te betreden en er te verblijven. Deze twee aktes staan in die zin los van elkaar: de eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl de tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt (cf. arrest van het Hof van Justitie in de zaak M. O., C-225/16, van 26 juli 2017, punt 50).

3.7. De bijlage 13septies is gegrond op de vaststelling dat verzoeker wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. In het inreisverbod wordt weliswaar in de hoofding vermeld dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt en in de conclusie wordt geponeerd dat hij niet heeft getwijfeld om de openbare orde zwaar te verstoren, maar voor het overige worden de motieven van de bijlage 13septies letterlijk herhaald en kan o.a. tot tweemaal toe worden gelezen: *“Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Het volstaat echter niet dat verweerder vaststelt dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, noch dat deze er niet aan heeft getwijfeld om de openbare orde zwaar te verstoren; hij moet vaststellen en uitleggen dat het handelt om *“een ernstige bedreiging voor de openbare orde”*. Net als verzoeker begrijpt de Raad na lezing van de motieven van het inreisverbod niet waarom verweerder het rijden met een vals rijbewijs als een ernstige bedreiging voor de openbare orde beschouwt derwijze dat het een inreisverbod voor zes jaar verantwoordt. De Raad leest nergens in het bestreden inreisverbod de door het Grondwettelijk Hof vereiste risicoanalyse van het gevaar dat verzoeker in de toekomst zal betekenen dat een inreisverbod van in casu zes jaar kan verantwoorden.

3.8. Het tweede middel is derhalve gegrond voor zover de schending opgeworpen wordt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 (§2) van de Vreemdelingenwet. Dit leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod waardoor de overige onderdelen van het middel geen verdere bespreking behoeven.

3.9. De Raad leest in de nota geen verweer voor wat betreft het inreisverbod noch werd dit ter terechtzitting ontwikkeld waar verweerder hiertoe expliciet werd uitgenodigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 december 2024 het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 december 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijfen-twintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA